

“मीठे बच्चे- आत्म-अभिमानि बन, म आत्मा हूँ शरीर होइन, यो हो पहिलो पाठ, यही पाठ सबैलाई राम्रोसँग पढाऊ।”

प्रश्न:- ज्ञान सुनाउने तरिका के हो? कुन विधिले ज्ञान सुनाउनुपर्छ?

उत्तर:- ज्ञानको कुरा धेरै खुशी-खुशीसँग सुनाऊ, लाचार भएर होइन। तिमीहरू आपसमा बसेर ज्ञानको चर्चा गर, ज्ञानको मनन-चिन्तन गरेर फेरि अरूलाई सुनाऊ। आफूलाई आत्मा सम्झेर आत्मालाई सुनाउँ भने सुन्नेहरू पनि खुशी हुन्छन्।

ओम् शान्ति। बाबा भन्नुहुन्छ- आत्म-अभिमानि वा देही-अभिमानि भएर बस किनकि आत्मामा नै राम्रो वा नराम्रो संस्कार भरिन्छ। सबैको असर आत्मामा पर्छ। आत्मालाई नै पतित भनिन्छ। पतित आत्मा भनिन्छ भने अवश्य जीव आत्मा नै हुनुपर्छ। आत्मा शरीरको साथ नै हुन्छ। पहिलो मुख्य कुरा बाबा भन्नुहुन्छ- आत्मिक रूपमा बस। आफूलाई शरीर होइन, आत्मा सम्झेर बस। आत्माले नै यी अंगहरूलाई चलाउँछ। घरी-घरी आफूलाई आत्मा सम्झेमा परमात्मा याद आउँछ। यदि देह याद आयो भने देहको पिता याद आउँछ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- आत्म-अभिमानि बन। बाबाले पढाइरहनु भएको छ, यो हो पहिलो पाठ। तिमी आत्मा अविनाशी हौ, शरीर विनाशी हो। ‘हामी आत्मा हौं’ यो पहिलो शब्द याद गरेनौ भने कच्चा रहनेछौ। म आत्मा हूँ, शरीर होइन- यो शब्द यस समय बाबाले पढाउनुहुन्छ। पहिले कसैले पनि पढाएको थिएन। बाबा आउनुहुन्छ नै आत्म-अभिमानि बनाएर ज्ञान दिनको लागि। पहिलो ज्ञान दिनुहुन्छ- हे आत्मा तिमी पतित छौ, किनकि यो हो नै पुरानो दुनियाँ। प्रदर्शनीमा पनि तिमी बच्चाहरूले धेरैलाई सम्झाउँछौ। प्रश्न-उत्तर गर्छन् भने दिनमा आराम गर्ने समय आपसमा मिल्नुपर्छ, समाचार सोध्नुपर्छ, कसले के के सोधे, मैले के सम्झाएँ। फेरि उनलाई सम्झाउनु छ- उसलाई यसरी होइन, यसरी सम्झाउनुपर्छ। सम्झाउने युक्ति सबैको एकै हुँदैन। मूल कुरा हो- आफूलाई आत्मा सम्झन्छौ या देह? दुई पिता पनि सबैका छन् अवश्य। जति पनि देहधारी छन्, उनको लौकिक पिता पनि छन्, पारलौकिक पनि हुनुहुन्छ। हदको बुवा त साधारण हुन्। यहाँ तिमीलाई मिलेको छ- बेहदको बुवा, उहाँ हामी आत्माहरूलाई बसेर सम्झाउनुहुन्छ। उहाँ एकै बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, गुरु पनि हुनुहुन्छ- यो पक्का गर्नुपर्छ। जब तिमीले कसैलाई सम्झाउँछौ भने जो जो व्यक्तिहरूले तिमीसँग प्रश्न सोध्छन्, त्यस बारेमा आपसमा बस्नुपर्छ, जो होशियार छ उनलाई पनि बसाउनुपर्छ। तिमीलाई समय मिल्छ दिनको समयमा। यस्तो होइन, भोजन खाएपछि निद्रा लाग्छ। जसले धेरै खाना खान्छ, उनलाई निद्राको आलस्य आउँछ। दिनमा क्लास गर्नुपर्छ- फलानोले यो यो सोध्यो, हामीले यो जवाफ दियो। प्रश्न त भिन्न-भिन्न सोध्नेछन्। त्यसको जवाफ पनि रियल हुनुपर्छ। देख्नुपर्छ- उनलाई आकर्षणमा ल्याएँ, सन्तुष्ट भए? नत्र फेरि सुधार गर्नुपर्ने हुन्छ। जो होशियार छन्, उनलाई पनि राख्नुपर्छ। यस्तो होइन, खाना खाएकोले चाँडै निद्रा लाग्यो। देवताहरूले खाना धेरै कम खान्छन् किनकि खुशी हुन्छ नि। त्यसैले भनिन्छ, खुशी जस्तो खुराक छैन। तिमी बच्चाहरूलाई अपार खुशी हुनुपर्छ। ब्राह्मण बन्नमा धेरै खुशी छ। ब्राह्मण तब नै बन्छन् जब उनलाई खुशी मिल्छ। देवताहरूलाई खुशी हुन्छ किनकि उनीहरूको पासमा धन महल आदि सबै थोक हुन्छ। त्यसैले उनीहरूको लागि खुशी नै काफी छ। खुशीमा खाना पनि धेरै कम, सूक्ष्म खान्छन्। यो पनि एक कायदा हो। धेरै खानेहरूलाई धेरै निद्रा आउँछ। जसलाई निद्राको नशा हुन्छ, उसले कसैलाई पनि सम्झाउन सक्दैन, मानौं लाचार हुन्छ। यो ज्ञानको कुरा त धेरै खुशीसँग सुन्नु- सुनाउनुपर्छ। सम्झाउन पनि सजिलो छ। मूल कुरा हो बाबाको परिचय दिनु। ब्रह्मालाई त कसैले जान्दैनन्। प्रजापिता ब्रह्मा हुन्, धेरै भन्दा धेरै प्रजा हुन्छन्। यी प्रजापिता ब्रह्मा कसरी हुन सक्छन्- यसमा धेरै राम्रोसँग सम्झाउनु छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- यिनको धेरै जन्मको, अन्तिम जन्मको पनि अन्त्यमा वानप्रस्थ अवस्थामा मैले प्रवेश गर्छु। नत्र रथ कहाँबाट आयो? रथ गायन गरिएको छ नै शिवबाबाको लागि। रथमा कसरी आउनुहुन्छ, यसमा अलमलिन्छन्। रथ त अवश्य चाहिन्छ। कृष्ण त हुन सक्दैनन्, त्यसैले अवश्य ब्रह्माद्वारा सम्झाउनुहुन्छ। माथिबाटै त बोल्नुहुन्छ। ब्रह्मा कहाँबाट आए? बाबाले सुनाउनु भएको छ- म यिनमा प्रवेश गर्छु, जसले पूरा ८४ जन्म लिएका छन्। यो स्वयंले जान्दैनन्, मैले सुनाउँछु। कृष्णलाई त रथको दरकार नै छैन। कृष्ण भनेमा फेरि भागीरथ गुम भएर जान्छ। कृष्णलाई भागीरथ भनिँदैन। उनको त पहिलो जन्म हुन्छ राजकुमारको। त्यसैले बच्चाहरूलाई मनमा विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ। यो त बच्चाहरूले जानेका छन्, त्यो कुरा त होइन जुन

शास्त्रहरूमा लेखिदिएका छन्। बाँकी यो त ठीक छ, विचार सागर मन्थन गरेको, कलश लक्ष्मीलाई दिएको। उनले फेरि अरूलाई अमृत पिलाइन् तब स्वर्गको गेट खुल्यो। तर परमपिता परमात्मालाई त विचार सागर मन्थन गर्नुपर्ने आवश्यकता नै हुँदैन। उहाँ त बीजरूप हुनुहुन्छ। उहाँमा ज्ञान छ, उहाँले नै जान्नुहुन्छ, तिमीहरूले पनि जानेका थियौ। अहिले यो राम्रोसँग अवश्य सम्झाउनु छ। नबुझिकन देवता पद कसरी प्राप्त हुन्छ! बाबा सम्झाउनुहुन्छ आत्माहरूलाई रिफ्रेश गराउनको लागि। अरूले त केही पनि जान्दैनन्। बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ— अहिले तिमी लंगर भक्तिमार्गबाट उठिसकेको छ, अब ज्ञानमार्गमा चलेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई जुन ज्ञान दिन्छु, त्यो प्रायः लोप भएर जान्छ। एक हुनुहुन्छ निराकार, दोस्रो हुनुहुन्छ सीकारी पिता। सम्झाउन त धेरै राम्रोसँग सम्झाइन्छ तर माया यस्तो छ जसले आकर्षण गरेर फोहोरमा लैजाँन्छ। पतित बन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमी काम चितामा चढेर एकदम कब्रिस्तानमा आइपुगेका छौ। फेरि यहाँ नै परिस्तान हुन्छ अवश्य। आधाकल्प परिस्तान चल्छ, फेरि आधाकल्प कब्रिस्तान चल्छ। अब सबै चिहान हुनु छ। सिँढीको चित्रमा पनि राम्रोसँग सम्झाउन सक्छौ। यो हो नै पतित राज्य, यसको विनाश अवश्य हुनु छ। यो धर्ती अब कब्रिस्तान हुन्छ। फेरि यही धर्ती परिवर्तन हुन्छ अर्थात् तमोप्रधानबाट सतोप्रधान दुनियाँ हुन्छ, फेरि २ कला कम हुन्छ। तत्त्वहरूको पनि कला कम हुन्छ, त्यसपछि फेरि उपद्रव मचाउनेछ। तिमी सबैलाई राम्रोसँग सम्झाउँछौ। यदि सम्झाउँदैनन् भने कौडी समान हुन्, कुनै मूल्य छैन। यसको महत्त्व त बाबाले बताउनुहुन्छ। गायन पनि छ— हीरा जस्तो जन्म...। तिमीले पनि पहिले बाबालाई जानेका थिएनौ, तिमी कौडी जस्तै थियौ। अहिले बाबा आएर हीरा जस्तो बनाउनुहुन्छ। बाबाबाट नै हीराजस्तो जन्म मिल्छ, फेरि कौडी जस्तो किन हुन्छौ? तिमी ईश्वरीय सन्तान हौ नि। गायन पनि छ— आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल...। जब वहाँ शान्तिधाममा हुन्छौ भने त्यो मिलनमा कुनै फाइदा हुँदैन। त्यो त केवल पवित्रता वा शान्तिको स्थान हो। यहाँ त तिमी जीव आत्माहरू हौ। परमात्मा बाबाको आफ्नो शरीर छैन, उहाँले शरीर धारण गरेर तिमी बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ। तिमी बाबालाई जानेका छौ र भन्छौ— बाबा! बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— हे बच्चा। लौकिक पिताले पनि भन्छन् नि— बच्चाहरू! आऊ तिमीहरूलाई टोली खुवाउँछु। तुरुन्तै सबै दौडिन्छन्। यहाँ बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— बच्चाहरू आऊ, तिमीहरूलाई वैकुण्ठको मालिक बनाऊ, त्यसैले सबै दौडिन्छन्। पुकार्छन् पनि, हामी पतितहरूलाई पावन बनाएर, पावन दुनियाँ विश्वको मालिक बनाउन आउनुहोस्। अब निश्चय छ भने मान्नुपर्छ। बोलाएका पनि बच्चाहरूले हौ। म आउँछु नै बच्चाहरूको लागि। बच्चाहरूलाई नै भन्दछु— तिमीहरूले बोलाएका थियौ, अब म आएको छु। पतित-पावन पनि बाबालाई नै भन्छन् नि। गंगा आदिको पानीबाट तिमी पावन बन्न सक्दैनौ। आधाकल्प तिमी भ्रममा चल्यौ। भगवानलाई खोज्छौ तर कसैलाई पनि समझमा आउँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— हे बच्चाहरू। त्यसरी नै बच्चाहरूको पनि यही उल्लासले निकलिनुपर्छ— हे बाबा। तर यति उल्लाससँग निस्कदैन। यसलाई देह-अभिमान भनिन्छ, नकि देही-अभिमानि। तिमी अहिले बाबाको सम्मुख बसेका छौ। बेहदको बाबालाई याद गर्यौ भने बेहदको बादशाही पनि अवश्य याद आउँछ। यस्तो बाबालाई कति प्यारसँग जवाफ दिनुपर्छ। बाबा तिमीले बोलाएको हुनाले आउनु भएको हो। ड्रामा अनुसार, एक मिनेट पनि अघि-पछि हुन सक्दैन। सबैले भन्छन्— हे भगवान (ओ फादर), मुक्त गर्नुहोस्, हामी सबै रावणको जंजीरमा छौं, हजुर हाम्रो गाँड बन्नुहोस्। त्यसैले बाबा गाँड पनि बन्नुहुन्छ, सबैले उहाँलाई बोलाउँछन्— हे मुक्तिदाता, हे गाँड! आएर हाम्रो गाँड बन्नुहोस्। त्यसैले बाबा गाँड पनि बन्नुहुन्छ, सबैले उहाँलाई बोलाउँछन्— हे मुक्तिदाता, हे गाँड! आएर हाम्रो गाँड बन्नुहोस्। हामीलाई साथमा लिएर जानुहोस्। अहिले तिमी संगममा खडा छौ। बाबा सत्ययुगको स्थापना गरिरहनु भएको छ। अहिले हो कलियुग, करोडौं मनुष्य छन्। सत्ययुगमा त केवल थोरै देवी-देवताहरू थिए, त्यसैले अवश्य विनाश भएको हुनुपर्छ। त्यो पनि सामुन्ने खडा छ, जसको लागि गायन छ— विज्ञान घमण्डीहरू, कति बुद्धिबाट अक्कल निकालिरहन्छन्। त्यो हो यादव सम्प्रदाय। फेरि इतिहास दोहोरिन्छ। अब त सत्ययुगको इतिहास दोहोरिनेछ। तिमीले बुझेका छौ— हामी नयाँ दुनियाँमा उँच पद प्राप्त गर्ने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। पवित्र अवश्य बन्नु छ। तिमीले सम्झाउँछौ— यस पतित दुनियाँको विनाश अवश्य हुन्छ। बच्चा आदि त रहने छैनन्। न कोही वारिस बन्छन्, न विवाह आदि गर्नेछन्। धेरै गयो, बाँकी थोरै रह्यो। थोरै समय छ, त्यसको पनि हिसाब छ। पहिले यस्तो भनिँदैनथ्यो— अब समय थोरै छ। पहिले आएका जो शरीर छोडेर गएका छन्, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जन्म लिएका छन्। कोही यहाँ आएका पनि होलान्। देखिन्छ, मानौं यहाँका बिछोडिएर गएका हुन्। उनलाई ज्ञान विना मजा आउँदैन। माता-पितालाई भन्छन्, म त यहाँ जान्छु। यो त सजिलै बुझ्ने कुरा हो। विनाश अवश्य हुनु नै छ। लडाइँको तयारी पनि देखिरहेका छौ। आधा खर्च त यिनीहरूको यसै लडाइँको सामानमा नै लाग्छ। हवाईजहाज आदि कसरी बनाउँछन्, भन्दछन्— घरमा बसेर पनि सारा खलास हुन्छ। यस्तो यस्तो चीजहरू बनाउँछन् किनकि

हस्पिटल आदि त रहनेछैनन्। ड्रामामा यो पनि बाबाको इशारा मिले जस्तै हो। त्यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। सम्झन्छन्- यस्तो नहोस् जसकारण बिरामी भइरहन्। सबैलाई अवश्य मर्नु नै छ। राम गयो, रावण गयो...। जसले योगमा रहेर आयु बढाइरहन्छन्, उनको अवश्य बढ्नेछ। आफ्नो खुशीले शरीर छोडिदिन्छन्। जसरी उदाहरण बताउँछन्, ब्रह्म जानी हुन्, उनीहरू पनि ब्रह्ममा जानको लागि, यसरी खुशीले शरीर छोड्छन्। तर ब्रह्ममा कोही जाँदैन, न त पाप काटिन्छ। पुनर्जन्म फेरि पनि यहाँ लिन्छन्। पाप काट्ने युक्ति बाबाले बताउनुहुन्छ- म एकलाई याद गर, अरु कसैलाई पनि याद नगर। लक्ष्मी- नारायणलाई पनि याद गर्नु छैन। तिमी जानेको छौ- यस पुरुषार्थबाट हामीले यो पद प्राप्त गरिरहेका छौं। स्वर्गको स्थापना भइरहेको छ। हामी पढिरहेका छौं, यो पद पाउनको लागि, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। उनीहरूको जुन राजवंश (डिनायस्टी) चल्छ, त्यो बाबाले संगममा अहिले स्थापना गर्नु भएको हो। तिमीले भाषण पनि यस्तो गर, जुन एक्युरेट कसैको पनि बुद्धिमा बस्न सकोस्। यस समय हामी ईश्वरीय सम्प्रदाय र प्रजापिता ब्रह्माका मुख वंशावली भाइ-बहिनी हौं। हामी आत्माहरू सबै भाइ-भाइ हौं। ब्रह्माकुमार कुमारीहरूको विवाह हुँदैन। यो पनि बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- कसरी गिर्न पुग्छन्, काम अग्निले जलाउँछ। तर डर रहन्छ- एक पटक हामी गिर्यौं भने गरेको कमाइ खतम हुन्छ। कामसँग हारेपछि पद भ्रष्ट हुन्छ। कमाइ कति ठूलो छ! मानिसहरूले पद्म करोड कमाउँछन्। उनलाई अब थोरै समयमा सबै खतम हुन्छ भन्ने कहाँ थाहा छ र। बम बनाउनेहरूले जानेका छन्, यो दुनियाँ खतम हुन्छ, हामीलाई कसैले प्रेरणा दिइरहेको छ, त्यसैले बनाइरहेका छौं। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) ज्ञानलाई मनमा घोट्नु छ अर्थात् विचार सागर मन्थन गर्नु छ। ज्ञानको कुरा नै आपसमा बातचित गरेर अरूलाई सम्झाउनु छ। सुस्ती वा आलस्यलाई छोडि दिनु छ।

२) देही-अभिमानि बनेर धेरै उल्लाससँग बाबालाई याद गर्नुपर्छ। हामी बाबाको पासमा आएका छौं कौडीबाट हीरा बन्नको लागि, सधैं यसै नशामा रहनु छ। हामी हौं ईश्वरीय सन्तान।

वरदान:- मन-बुद्धिद्वारा श्रेष्ठ स्थितिरूपी आसनमा स्थित रहने तपस्वी मूर्त भव तपस्वीले सदैव कुनै न कुनै आसनमाथि बसेर तपस्या गर्छ। तिमी तपस्वी आत्माहरूको आसन हो- एकरस स्थिति, फरिश्ता स्थिति...। यिनै श्रेष्ठ स्थितिमा स्थित हुनु अर्थात् आसनमाथि बस्नु। स्थूल आसनमाथि त स्थूल शरीर बस्छ, तर तिमी यस श्रेष्ठ आसनमाथि मन-बुद्धिलाई बसाउँछौ। ती तपस्वी एउटा खुट्टामा खडा हुन्छन्। तिमी एकरस स्थितिमा एकाग्र हुने गर्छौ। उनीहरूको हो हठयोग र तिमी हो सहजयोग।

स्लोगन:- प्रेमको सागर बाबाका बच्चाहरू प्रेमको भरपुर गंगा बन।